Brief aan alle personeelsleden

Ter Horst licht eindbod cao bij politie toe

Door een onzer redacteuren

ROTTERDAM, 19 FEBR. Minister Ter Horst (Binnenlandse Zaken, PvdA) heeft het politiepersoneel gisteren een brief gestuurd om haar eindbod voor een cao toe te lichten.

Ter Horst wijst erop dat het jongste bod 80 miljoen euro meer kost dan vorige voorstellen en dat de loonstijging over een periode van drie jaar gemeten neerkomt op ruim 10 procent. „Wie beweert dat mijn eindbod slechter of slechts marginaal beter zou zijn dan mijn eerste en tweede bod, heeft het dus mis.” Gisteren wezen leden van de politiebond ACP in Den Haag, Amsterdam en Haarlem het bod van de minister af. De Algemene Nederlandse Politie Vereniging (ANPV) liet vrijdag weten het bod niet te accepteren. De bonden zijn van mening dat slechts sprake is van een structurele en gegarandeerde loonsverhoging van 6,8 procent over drie jaar. „Het is aan ieder van u om uw eigen oordeel te vellen. Maar ik hoop van harte dat u het toekomstperspectief op korte en langere termijn ziet [...] zodat we daadwerkelijk een cao kunnen afsluiten”, schrijft Ter Horst. Zij benadrukt hoe belangrijk zij het vindt dat respect en waardering voor het politiewerk opnieuw in de aandacht staat. „Het is de bedoeling voor de langere termijn een visie te ontwikkelen op het politiewerk en de maatschappelijke positie daarvan, en daarmee bestaande gebreken in de waardering voor de politie op te lossen.”

Burgemeester Job Cohen van Amsterdam vindt dat politiemensen nog eens goed naar het eindbod moeten kijken voordat ze het afwijzen. Dat zei hij in zijn functie als voorzitter van de korpsbeheerders vanochtend in het *Radio 1 Journaal*. „Er zit pijn in voor sommige bonden, maar ook voor de minister”, aldus Cohen. Zijn uitspraken leidden tot woedende reacties.

„Collega’s in Amsterdam zijn furieus”, zegt ANPV-bestuurder Henk Lonsain. Hij betreurt de uitspraken van Cohen. „Je zou denken dat een man met zijn kwaliteiten wel door het bod heen kijkt en ziet wat er mis mee is.” Hans van Dijn, voorzitter van de Nederlandse Politiebond, tegenover persbureau ANP: „Het is merkwaardig dat nu plotseling de korpsbeheerders zich ermee bemoeien, terwijl ze in de beginfase van het proces hun mond hebben gehouden.”

Lees de brief van Ter Horst via binnenland/nrc.nl

OM daagt Amsterdam

DEN HAAG, 19 FEBR. Het Openbaar Ministerie daagt de gemeente Amsterdam voor de rechter vanwege haar rol in het gifschandaal met de Probo Koala. Ook het Amsterdamse afvalbedrijf APS, oliehandelaar Trafigura en de kapitein van de Probo Koala krijgen een dagvaarding. De Probo Koala kwam in juli 2006 aan in de haven van Amsterdam en bood daar afval ter verwerking aan. Trafigura, het in Nederland gevestigde bedrijf dat het schip had gecharterd, liet het afval uiteindelijk niet in Amsterdam verwerken. Dat zou te veel geld kosten. Later arriveerde de Probo Koala in Ivoorkust, waar een afvalverwerker het giftige vuil zou verwerken, maar het in plaats daarvan dumpte buiten Abidjan. Zestien mensen overleden, duizenden werden ziek. Eerder wees een rapport uit dat de gemeentelijke milieudienst grote fouten heeft gemaakt in deze kwestie. (ANP)

Ingezonden mededelingen

Unieke Verkoop Schilderijen
Zat 9 t/m zon 24 februari 11.00-17.00 uur, maandag gesloten
Een belangrijke collectie van meer dan 200 schilderijen uit de 19e en 20e eeuw.
Akkeringa, Blommers, Eversen, Gestel, Israels, Maris, Mesdag, Roelofs, Schelfhout, Sluijters, Vreedenburgh, Wolter en vele anderen.

MARK SMIT KUNSTHANDEL
Markt 5 Ommen | T 0529 469 280 | www.marksmitkunsthandel.nl

Volwasseneneducatie ROC moet afscheid nemen van docenten die school straks hard nodig heeft

Falende inburgering is ‘tikkende tijdbom’

Falende inburgering heeft tot grote financiële tekorten geleid bij ROC’s. Bij het Rotterdamse Zadkine moet flink worden bezuinigd.

Door onze redacteur MARK HOOGSTAD

ROTTERDAM, 19 FEBR. Zijn personeelsbestand in de educatietak is in één klap gehalveerd, van 300 naar 150. Bestuursvoorzitter Henri van Vlodrop van het Zadkine College, een Regionaal Opleidingen Centrum (ROC) met 30.000 leerlingen in de regio Rotterdam-Rijnmond, is dan ook somber gestemd. Hij spreekt van „een tikkende tijdbom”.

De ontslaggolf is volgens Van Vlodrop onder meer het gevolg van de falende inburgering die sinds de invoering van de Inburgeringswet op 1 januari 2007 stukloopt op complexe regelgeving. Gevolg: lege leslokalen bij zowel Zadkine als andere ROC’s. De gemeente Rotterdam schrapte afgelopen najaar al de eigen bijdrage (270 euro) voor inburgeraars. Sindsdien trekt het aantal aan, maar tot volle klassen hebben de – tot 1 november – gratis cursussen nog niet geleid.

Daarnaast speelt de opgelegde marktwerking bij de inburgeringscursussen het Zadkine College parten, stelt Van Vlodrop. Gemeenten besteedden hun inburgeringsbudgetten niet meer automatisch bij ROC’s; ook commerciële instellingen mogen meedingen. In die openbare aanbesteding zijn de ROC’s veel cursisten, en dus geld, kwijtgeraakt.

Vooral de zogeheten leveringsplicht knelt, stelt Van Vlodrop. Of beter: het ontbreken daarvan. „We krijgen per leerling betaald, maar zekerheid dat die cursist ook daadwerkelijk komt opdagen, hebben we niet. Terwijl het aantal personeelsleden is afgestemd op het aantal inschrijvingen.”

Volgens de woordvoerder van de MBO-raad, de overkoepelende organisatie van ROC’s, speelt het probleem niet alleen in Rotterdam. „Verschillende andere ROC’s hebben er ook mee te maken. Het speelt vooral in de grote steden waar meer inburgeraars wonen.”

Het oplopende financieringstekort – over 2007 alleen al 7 miljoen euro – dwong het Zadkine-bestuur om vorige maand 150 mensen te ontslaan bij de educatieafdeling. Die verzorgt behalve inburgeringscursussen ook Nederlands, sociale activering – mensen met een uitkering klaarstomen voor betaalde arbeid – en volwassenenonderwijs. Wethouder Orhan Kaya (participatie, GroenLinks) heeft de gemeenteraad toegezegd dat de inburgeringsklassen vanaf 1 april alsnog vol (4.000 cursisten) zitten. Een publiciteitscampagne en het dreigen met boetes moeten daar onder meer voor zorgen.

Marokkaanse en Turkse vrouwen bezoeken het Wereldmuseum in Rotterdam, als onderdeel van een inburgeringscursus. Foto NRC Handelsblad, Vincent Mentzel

Bij de andere grote ROC-instelling in Rotterdam, het Albeda College (25.000 leerlingen), is het financiële tekort opgelopen tot 17 miljoen euro, en dreigen 160 parttimebanen verloren te gaan. Van Vlodrops collega Piet Boekhoud heeft gezegd noodgedwongen te moeten bezuinigen op activiteiten waarvoor de gemeente niet meer betaalt, zoals de begeleiding van moeilijke leerlingen.

Critici beweren dat veel ROC’s de problemen deels over zichzelf hebben afgeroepen doordat ze overhaast contracten hebben afgesloten en bij de aanbesteding onevenredig grote risico’s hebben genomen. „Wij hebben nooit onder onze kostprijs geoffreerd. Anderen wel, en dan ook nog eens buiten het eigen werkgebied. Publiek gefinancierde instellingen zijn elkaar dus aan het beconcurreren. Bij die trend zet ik grote vraagtekens”, zegt Van Vlodrop.

Bij zowel de lokale als de landelijke politici heeft hij aangedrongen op versoepeling van de regelgeving. „Ik wil best onderhandelen, maar dan wel mét leveringsplicht zodat ik zekerheid heb en niet ook ons mbo-onderwijs eronder lijdt.” Ook zouden de ROC’s ontslagen moeten worden van een aantal verplichtingen, die de inburgering met zich meebrengt. „Het is van de zotte dat wij als school de verantwoordelijkheid dragen dat een cursist bijvoorbeeld vrijwilligerswerk doet als onderdeel van de opleiding.”

Maar de bestuursvoorzitter verzet zich vooral tegen „het in Haagse kringen heilig verklaarde gelijkheidsbeginsel”. Een ROC in het multiculturele Rotterdam is volgens hem „op geen enkele manier” te vergelijken met een ROC in een provinciestad. „Wij ontvangen hetzelfde bedrag als bijvoorbeeld de collega’s in Breda, maar hebben in deze stad te maken met een veel complexere groep: tienermoeders, zwerfjongeren, jongeren die in aanraking zijn geweest met justitie, zo kan ik nog wel doorgaan.”

Want ga maar na, rekent hij voor: 220.000 Rotterdamse jongeren, van wie 62 procent van allochtone komaf. „Die worstelen met forse achterstanden, niet alleen op het gebied van taal. Ze komen van het vmbo, maar zitten vaak op het niveau van de basisschool, groep zeven of acht. Dat vergt intensieve begeleiding, met soms drie docenten op elf leerlingen. Dat kunnen wij niet meer bieden.”

Met als gevolg dat, aldus Van Vlodrop, het sociaal toch al zwakke Rotterdam de eigen kansarmoede blijft reproduceren. Paradoxaal genoeg moet hij nu afscheid nemen van docenten die hij de komende jaren hard nodig heeft om de vergrijzing op te kunnen vangen. Ook hier wreken zich demografische ontwikkelingen. „In een stad als Maastricht daalt het aantal leerlingen de komende jaren met dertig procent en die tik je lekker weg tegen je afzwaaiende docenten. Hier speelt het omgekeerde: Rotterdam ‘vergroent’ en dat betekent de komende jaren dus alleen maar meer leerlingen en dus meer docenten.”

Maar vind die maar eens. Rotterdam is geen ideale woonomgeving, weet Van Vlodrop. „Het gaat om ‘moeilijke’ leerlingen, daarmee wordt de animo te solliciteren al helemaal gering.”

Extra steun voor ROC’s van 5,5 miljoen euro

De Rotterdamse wethouder Leonard Geluk (onderwijs, CDA) onderkent de financiële problemen van de twee ROC’s in zijn stad, maar benadrukt dat hij zowel bij Albeda als het Zadkine College twee maanden geleden te hulp is geschoten met een bedrag van 5,5 miljoen euro. „Een pleister op de wonde wellicht, maar voor de stad een stevig bedrag.”
Volgens Geluk is de haperende inburgering slechts „een deel van het verhaal”. Omdat de ROC’s zo hard groeien maar pas na twee jaar hun geld krijgen, hebben de onderwijsinstellingen „in feite een permanent financieringsprobleem”. Bovendien kosten de Rotterdamse mbo-leerlingen meer dan het landelijk gemiddelde, gelet op hun grote(re) leerachterstanden.
Geluk heeft in samenspraak met de ROC’s besloten een werkgroep te formeren die de komende twee maanden „scenario’s moet uitwerken om tot sluitende begrotingen te komen”. Met de uitkomsten stapt hij naar staatssecretaris Marja van Bijsterveldt (Onderwijs, CDA). „Het is een gezamenlijk probleem.”

‘Armoede beïnvloedt extremist sterker dan islam’

Hoogleraar en adviseur van de Europese Commissie Rik Coolsaet vindt dat Nederland fout maakt met integratiedebat

Het debat over radicalisering moet niet gaan over geloof, zegt de Vlaamse hoogleraar Rik Coolsaet, maar over sociale economie.

Door onze redacteur AHMET OLGUN

GENT, 19 FEBR. Nederland en Denemarken hebben relatief veel geradicaliseerde islamitische jongeren. In beide landen wordt het (politieke) debat over de integratie van moslims op opmerkelijk harde toon gevoerd. Hoewel het causale verband wetenschappelijk niet is te leveren, wil Rik Coolsaet niet spreken van toeval.

Nederland voert een religieus debat, meent de Belgische hoogleraar politieke wetenschappen die tal van boeken over jihadistische terreur schreef. De Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) constateerde vorige week ook een toename van islamofobie in Nederland. Daardoor raakt het debat vertroebeld, voegt Coolsaet eraan toe, en wordt de kern van het probleem, de radicalisering, niet onderkend.

Als Nederlandse politici en opiniemakers goed bij de buren zouden luisteren, zouden ze inzien dat hun Vlaamse collega’s nauwelijks spreken van ‘moslimterrorisme’. En de Walen al helemaal niet. Die spreken van ‘jihadistische terreur’. Het is niet juist om het feit dat sommige gelovigen hun religie extreem interpreteren toe te schrijven aan de religie zelf of aan de hele gemeenschap, meent Coolsaet. Bovendien maken de jihadisten de meeste slachtoffers in islamitische landen. „Wij in België kijken eerder naar iemands sociale omgeving dan naar zijn geloof.”

Coolsaet noemt het dan ook geen toeval dat een recent rapport van de Nederlandse inlichtingendienst AIVD, over het verband tussen de harde toon in het politieke debat en de radicalisering onder sommige moslimjongeren, is opgesteld door een medewerker die is geboren in België.

In de jaren voorafgaand aan de aanslagen op 11 september 2001 was Nederland extreem tolerant, zegt Coolsaet. Maar daarna verviel het land in het andere uiterste. België reageerde relatief rustig omdat het een „langere ervaring met jihadisten” heeft. Zij gebruiken België al sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw als een „logistieke thuishaven in Europa”. Dankzij hun langere ervaring en kennis konden de Belgische terrorismebestrijders politici degelijk informeren over de achtergronden van de radicalisering. Dat heeft een relatief „reële toon” in het Belgische debat bevorderd. Die ervaring leverde ook doordachte onderzoeksdossiers op in strafzaken. Coolsaet telt wel zeventig veroordelingen in Belgische terreurdossiers sinds 1995. „De meeste verdachten die voor de rechter komen, worden daadwerkelijk veroordeeld.”

Rik Coolsaet Foto Eric Demildt

Coolsaet zit ook in de zogeheten groep van experts inzake radicalisering die advies geeft aan de Europese Commissie, het dagelijks bestuur van de Europese Unie. „Ik bespeur veel frustratie binnen de Europese instellingen in Brussel, omdat ze het gevoel hebben dat ze niet in de kern van de zaak zitten.” De EU stelt regelmatig strategische plannen op voor de aanpak van radicalisme in Europa zonder dat er veel gebeurt. Jongeren radicaliseren immers op lokaal niveau, maar bestrijding van dat verschijnsel geschiedt veeleer op nationaal niveau. De EU zou wel moeten proberen de kloof te dichten tussen het Westen en de islamitische wereld, meent Coolsaet. „Europa heeft minder last van een negatief imago dan de VS.”

Europa heeft „dubbel pech”, stelt Coolsaet. Terwijl moslims overal ter wereld radicaliseren, heeft Europa ook nog eens te maken met problemen die voortvloeien uit migratie. Migranten uit de tweede en derde generatie zijn door hun hogere opleiding gevoeliger voor racisme en uitsluiting dan hun ouders. Als dat gecombineerd wordt met discriminatie, werkloosheid, schooluitval en slechte huisvesting vormt het een ideale basis voor radicalisering. Zeker als deze jongeren ook nog eens worstelen met hun identiteit.

Toch is Coolsaet optimistischer over de nabije toekomst van Nederland dan over die van menig ander land in Europa. Hij ziet Nederland niet meer terugkeren naar de onverschillige tolerantie. En door de harde toon in de discussie zijn Nederlandse moslims ook weerbaarder geworden. Anders dan hun leeftijdgenoten in België debatteren ze openlijk over radicalisme.

EHBO meldt voortaan alle ‘niet-pluisgevallen’ mishandeld kind

Haagse verpleegkundigen melden sinds kort alle gevallen als ze kindermishandeling vermoeden. Het aantal meldingen is sindsdien vertienvoudigd.

Door onze redacteur FREDERIEK WEEDA

DEN HAAG, 19 FEBR. Duidelijke gevallen van kindermishandeling heeft verpleegkundige Hester Diderich vaak genoeg gezien. Het ruggetje met de afdruk van een strijkijzer waarop zelfs het serienummer te lezen was. Het kind dat met zijn blote billen op de gloeiende pizzapan was gaan zitten. Veel vaker ziet ze twijfelgevallen. De ouders vertellen dan een plausibel verhaal over de hoofdwond van hun zoontje maar terwijl Diderich die wond verzorgt, geeft het kind geen kik en kijkt het doodsbang naar zijn vader. Dat zijn de ‘niet-pluisgevallen’. Diderich: „Je voelt aan alles dat er iets niet pluis is maar je kunt het op dat moment niet hard maken.”

Op de spoedeisende hulp van het Medisch Centrum Haaglanden heeft Diderich twee maanden geleden een kleine revolutie ontketend: alle *niet-pluisgevallen* melden zij en haar collega’s sindsdien bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK) volgens een zelfbedacht protocol. En het ziekenhuis staat achter ze. Voorheen meldden ze uitsluitend de evidente gevallen – sporadisch dus. In twee maanden tijd is het aantal meldingen bij het AMK Haaglanden vertienvoudigd; 80 procent zijn die niet-pluisgevallen. Het AMK onderzoekt of er reden is om de ouders op te zoeken. In veruit de meeste gevallen blijkt dat de intuïtie van de verpleegkundigen klopte.

Hulpverleners zijn collectief geschrokken van de dood van mishandelde kinderen als het Maasmeisje en Savanna. Op een recent congres toonden ziekenhuizen zo veel belangstelling voor haar protocol dat Diderich hoopt dat zij hem na deze proefperiode overal invoeren. Tegelijk vraagt minister Rouvoet (Jeugd en Gezin) geregeld waarom beroepskrachten zo weinig gevallen van kindermishandeling melden. Want er worden er zo veel mishandeld. Uit enquêtes onder achttienjarigen blijkt dat het 80.000 kinderen per jaar moet overkomen.

Er zijn tal van redenen waarom medici huiverig zijn om kindermishandeling te melden en dat zat Hester Diderich dwars. „We hadden altijd redenen om het níet te doen.”

Neem de kinderen die werden binnengebracht voor iets wat niet op mishandeling wees maar die duidelijk wel verwaarloosd werden. „Dan dachten wij: dáárvoor is het kind niet hier. Het is hier voor die vinger tussen de deur.” De afdeling gebruikte al negen standaardvragen (het ‘sputovamo’) om te beoordelen of een patiëntje mogelijk mishandeld is, maar ook dat protocol nam de angst om te melden niet weg.

Die angst woog zwaar. En dan niet zozeer voor een klacht bij de tuchtraad omdat een arts zijn beroepsgeheim schendt door naam en adres van een patiëntje door te geven aan de AMK. Daarvoor heeft artsenorganisatie KNMG vijf jaar geleden al een ‘meldcode’ ontwikkeld.

Nee, ze hebben andere redenen om bang te zijn. Diderich: „Je wilt een ouder niet ten onrechte van mishandeling beschuldigen. Als één collega twijfelde, dan zag je als verpleegkundige al af van een melding. Nu zijn we van die onzekerheid af omdat we álle twijfelgevallen melden en álle gevallen van huiselijk geweld en bij álle ouders die een zelfmoordpoging doen. Het AMK zoekt vervolgens uit of er sprake is van structurele mishandeling. Ik vind één onterechte melding niet opwegen tegen de vele gevallen van echte mishandeling die we lieten lopen.”

Bovendien, zegt Diderich, verliezen ouders niet onmiddellijk hun kinderen als blijkt dat ze die mishandelen. „Daar zijn ze wel bang voor maar dat is niet zo. Ze krijgen meestal opvoedingshulp en zijn daar achteraf blij mee – mishandeling komt meestal voort uit onmacht. Alleen in extreme gevallen wordt het kind met spoed uit huis geplaatst.”

Er was nog een reden voor verpleegkundigen om te zwijgen: represailles. Diderich had zelf wekenlang beveiliging nodig omdat een vader haar bedreigde. Dat ging zo: moeder kwam binnen omdat vader haar gezicht blauw had geslagen. Hij ijsbeerde in de wachtkamer terwijl Diderich haar verzorgde. Twee kleine kinderen had hij bij zich. Moeder wilde aangifte doen en naar een blijf-van-mijn-lijfhuis, wat uitzonderlijk is volgens Diderich, in elk geval bij de ‘importbruiden’ uit Marokko of Turkije die voor alles afhankelijk denken te zijn van hun man. „Maar ze wilde alleen mét haar kinderen.” Diderich haalde met een smoesje de kinderen uit de wachtkamer, belde de politie én de AMK en hij werd gearresteerd. Drie weken later stond hij op de stoep, met zijn vrouw die alweer naar huis was teruggekeerd. „Ze wees mij aan en zei: zíj belde de politie en het AMK. En toen heeft vader mij bedreigd.” Toch heeft ze begrip voor die moeder. „Zo iemand is zelf doodsbang.”

Dat is ook nieuw. Huiselijk geweld geldt voortaan als kindermishandeling. „Elke keer dat we een geslagen vrouw behandelen, melden we haar kinderen bij het AMK. Als een kind ziet dat zijn moeder wordt geslagen, dan voelt hij zich onveilig.”

En dan zijn er verslaafde of verwarde ouders die op de spoedeisende hulp komen wegens een mislukte zelfmoordpoging, een overdosis drugs, „of die hier gewoon onder invloed op de grond liggen terwijl hun peuter een beetje op de grond rondscharrelt. Wij zoeken uit of er opvang is voor de kinderen, melden ze bij het AMK en bellen verslavingszorg of de psychiatrie. Ouders die niet voor zichzelf kunnen zorgen kunnen dat ook niet voor een kind. Simpel. Die kinderen moeten we (tijdelijk) beschermen.”

Meer meldingen van kindermishandeling

In de regio Den Haag, Zoetermeer, Wassenaar etc. is het aantal meldingen van kindermishandelingen binnen twee jaar met eenderde gestegen. Van 3.062 meldingen in in 2005 tot 3.999 in 2007.
Het AMK Haaglanden wijst erop dat een melding nog niet per se kindermishandeling is, maar een vermoeden ervan. Meldingen worden alleen geregistreerd als de naam en het adres van het gezin worden doorgegeven. Verzoeken om advies gelden niet als melding. De reden voor de stijging is niet onderzocht. Het AMK denkt dat het aantal ouders dat zijn kinderen mishandelt niet is toegenomen. „Het kan zijn dat mensen sneller reageren doordat we bekender zijn geworden en omdat er veel publiciteit is geweest voor mishandelingszaken”, aldus een woordvoerder.